

59 גם רבי אליעזר מודה שאינם כרשות הרבים, לפי שאין נוח לבני
60 רשות הרבים להשתמש שם, ואם מניח שם את החפץ פטור, ואף על
61 פי כן המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך אותם צידי רשות
62 הרבים חייב. הלכך – ולכן, אף לשיטת רבי אליעזר, להא דמאי –
63 המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך סטיו, דומה לאופן זה,
64 וממנו נלמד שחייב.
65 שנינו בברייתא שכן עזאי סובר שהמוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו
66 פטור. רבי יוחנן מחדש דין בדעת בן עזאי: אמר רבי יוחנן, ומוצה בן
67 עזאי, כלומר, אף בן עזאי הסובר שהמוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו
68 פטור, לפי שהמהלך נחשב כעומד בכל פסיעה, ונמצא שעקר ברשות
69 היחיד והניח בכרמלית וחזר ועקר בכרמלית והניח ברשות הרבים,
70 מודה הוא לחכמים, בזורק חפץ מחנות לפלטיא דרך סטיו, שחייב,
71 לפי שבאופן זה לא נח החפץ כלל בכרמלית.
72 הגמרא מביאה ברייתא כרבי יוחנן: תניא נמי הכי – שנינו כן
73 בברייתא כמו שאמר רבי יוחנן, המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו,
74 חייב, אחר (ובין) המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, ואחר
75 (ובין) המכניס מרשות הרבים לרשות היחיד דרך סטיו, ואחר (ובין)
76 הזורק את החפץ, ואחר (ובין) המושיט את החפץ בידו מחנות
77 לפלטיא דרך סטיו. ועד כאן הם דברי חכמים. בן עזאי חולק ואומר,
78 המוציא והמכניס בדרך הילוכו, פטור, משום שמהלך כעומד הוא,
79 ונמצא שנח גופו בכרמלית, אבל המושיט והזורק, אף שהחפץ עובר
80 במקום פטור, חייב.
81 הגמרא מביאה ברייתא המפרטת ארבע רשויות החלוקות בדין
82 לענין הוצאת שבת: תנו רבנן ברייתא, ארבע רשויות, שכל אחת
83 מהן חלוקה בדיניה, נאמרו לענין הוצאת שבת. ואלו הן, רשות
84 היחיד, ורשות הרבים, וכרמלית, ומקום פטור.
85 מפרשת הברייתא: ואיוו היא רשות היחיד, חריץ שהוא עמוק
86 עשרה טפחים, ורחב ארבעה על ארבעה טפחים. וכן גדר (כותל)
87 שהוא גבוה עשרה ורחב ארבעה על ארבעה טפחים, זו היא רשות
88 היחיד גמורה.
89 ואיוו היא רשות הרבים, כרמלית – דרך סלולה המוליכה מעיר
90 לעיר, ופלטיא גדולה – רחבה גדולה של עיר, שמתאספים שם
91 אנשים לסחורה, ומבואות הרחבים שש עשרה אמה המפולשין –
92 הפתוחים משני ראשיהם לפלטיא, זו היא רשות הרבים גמורה.
93 הברייתא מפרשת את הדינים התלויים ברשות הרבים ורשות היחיד:
94 אין מוציאין מרשות היחיד זו (–שנתבארה למעלה), לרשות הרבים
95 זו. וגם אין מכניסין מרשות הרבים זו, לרשות היחיד זו. ואם
96 הוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, וכן אם הכניס מרשות הרבים
97 לרשות היחיד, אם עשה כן בשוגג, חייב קרבן הפארת. ואם כמזיד בלי
98 התראה, ענוש כרת. ואם עשה כן בפני עדים ובהתראה, נסקל.
99 הברייתא מפרשת מה היא כרמלית, ומה דינה: אכל ים, וזקעה –
100 מקום שרות הרבה, שאינו מוקף מחיצות, ואימטוניות – מקום מושב
101 הסחורים לפני החנויות, והפךמלית, כל אחת מאלה, אינה לא
102 כרשות הרבים, לפי שאינה עשויה להילוך הרבים, ולכן אינה דומה
103 למחנה ישראל במדבר, ולא כרשות היחיד, לפי שהיא דומה לרשות
104 הרבים, שכן אין לה מחיצות. ואין נושאין ונותנין (–אין מטלטלין)
105 בתוכה, כלומר, מן התורה מותר לטלטל בתוכה, וכן להוציא
106 ולהכניס ממנה, בין לרשות הרבים ובין לרשות היחיד. אבל מדרבנן
107 אסור לטלטל בתוכה יותר מארבע אמות, שהואיל והיא דומה
108 לרשות הרבים גזרו בה משום רשות הרבים. ואם נשא ונתן בתוכה,
109 פטור מעונש מיתה ומחטאת, לפי שאין איסורו אלא מדרבנן. ואין
110 מוציאין מתוכה לרשות הרבים, ולא מרשות הרבים לתוכה, ואין
111 מכניסין מרשות היחיד לתוכה, ולא מתוכה לרשות היחיד, ואף
112 זה מגזירות חכמים, לפי שכרמלית דומה קצת לרשות היחיד וקצת
113 לרשות הרבים, ואם יוציא ממנה לרשות הרבים או לרשות היחיד, או
114 יכניס מאחת מהן לתוכה, שמא יבואו להוציא ולהכניס גם מרשות
115 היחיד גמורה לרשות הרבים ולהיפך. ואם הוציא והכניס ממנה
116 לרשות היחיד או לרשות הרבים, פטור.

1 יש ללמוד שחייב גם באופן זה, מידי דההיא אמעביר – שכן זה דומה
2 למעביר חפץ ברשות הרבים יותר מארבע אמות. שהרי התם – שם,
3 במעביר חפץ, לאו (וכי לא) אף על גב דכמה דנקיט ליה ואזיל –
4 אף שכל עוד שאוחזו ומוליכו חוץ מארבע אמות, פטור, ובכל זאת,
5 כי מנח ליה – כשמניחו חייב, אף שבין העקירה וההנחה מפסיק
6 הילוך שפטור עליו, הקא נמי לא שניא – אף כאן, במוציא מרשות
7 לרשות דרך מקום פטור, אין הדין שונה, וחייב.
8 הגמרא דוחה את הראיה. מקשה הגמרא: מי דמי – וכי הדברים
9 דומים זה לזה, התם – שם, במעביר ברשות הרבים, כל היקא דמנח
10 ליה – בכל מקום שיניחו אחרי שהעבירו ארבע אמות, מקום חייב
11 הוא, ולכן גם אם לא הניחו שם אלא העבירו עליו אין זה מפקיע
12 חיובו. אבל הקא – כאן, במוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך
13 סטיו, אי מנח ליה – אם יניחו בפסיו, מקום פטור הוא, ולכן יתכן
14 שאף שלבסוף הניח ברשות הרבים, מכל מקום פטור.
15 הגמרא מביאה ראיה אחרת: אלא, המקור לחיוב במוציא דרך סטיו
16 הוא, מידי דההיא אמעביר – שכן זה דומה למעביר חפץ ברשות
17 הרבים מתחלת ארבע לסוף ארבע אמות בצמצום. שהרי התם –
18 שם, במעביר חפץ, לאו (וכי לא) אף על גב דאי מנח ליה – שאם
19 יניחו בתוך ארבע אמות, פטור, וכי מנח ליה – ובכל זאת
20 כשמניחו בסוף ארבע אמות, חייב, הקא נמי לא שניא – אף כאן,
21 במוציא מרשות לרשות דרך מקום פטור, אין הדין שונה, וחייב.
22 הגמרא דוחה אף ראיה זו. מקשה הגמרא: מי דמי – וכי הדברים
23 דומים זה לזה, התם – שם, במעביר ברשות הרבים, לנפי דהיא גברא
24 – אמנם לאדם זה מקום פטור הוא, משום שהוא תוך ארבע אמות
25 מהמקום שעקר את החפץ, אך לכולי עלמא – לשאר האנשים מקום
26 חייב הוא, שכן אם יטלו הם איוה חפץ ממקום המרוחק מכאן יותר
27 מארבע אמות, ויניחו אותו כאן יהיו חייבים. אך הקא – כאן, במעביר
28 דרך סטיו, לכולי עלמא – גם לשאר האנשים מקום פטור הוא, שכן
29 כל אדם שיניח כאן חפץ יפטר, ולכן יתכן שאף המוציא מרשות
30 לרשות דרך הסטיו, פטור.
31 הגמרא מביאה ראיה אחרת: אלא, המקור לחיוב במוציא דרך סטיו
32 הוא, מידי דההיא אמוציא – שכן זה דומה למוציא חפץ מרשות
33 היחיד לרשות הרבים, ועובר דרך צדי רשות הרבים, כגון שעובר
34 דרך חצר שהגדר שלה שליד רשות הרבים נפרצה, והמקום ששם
35 היתה המחיצה חל עליו דין 'צידי רשות הרבים'. שהרי התם – שם,
36 במוציא דרך צידי רשות הרבים, לאו (וכי לא) אף על גב דאי מנח
37 ליה – שאם יניחו אצלו (–על צידי רשות הרבים, פטור, כיון שדינו
38 בכרמלית, וכי מנח ליה – ובכל זאת כשמניחו ברשות הרבים, חייב,
39 הקא נמי לא שניא – אף כאן, במוציא דרך סטיו, אין הדין שונה,
40 וחייב.
41 הגמרא דנה בראיה זו. מקשה הגמרא: מתקף לה (–הקשה על כן)
42 רב פפא, הניחא לרבנן – ראיה זו מובנת לשיטת חכמים במסכת
43 עירובין (דכ) דאמרי צדי רשות הרבים לאו ברשות הרבים דמי –
44 אינם נחשבים כרשות הרבים עצמה, ולדעתם אכן מוכח שגם
45 המוציא דרך סטיו, חייב. אלא לשיטת רבי אליעזר (בן יעקב) דאמר
46 צדי רשות הרבים ברשות הרבים דמי (–נחשבים), מאי איכא
47 למימר – איך נבאר זאת, כלומר הרי לדבריו גם מקום הפירצה עצמו
48 הוא מקום חיוב, ואם כן היכן מצינו שהמעביר דרך מקום פטור חייב.
49 מתרצת הגמרא: אמר ליה רב אחא בריה (–בגו) דרב איקא לרב
50 פפא, אימור דשמעת (–מה שיכולים אנו לומר ששמעת) לרבי
51 אליעזר (בן יעקב) דאמר צדי רשות הרבים ברשות הרבים דמי,
52 זהו רק היתא (–במקום) דליכא חיובי – שאין שם יתדות קטנים
53 המרוחקים את העגלות מהתחכך בכתלים, וכמו בחצר שנפרצה
54 ששנינו בעירובין (שם), לפי שבאופן זה סובר רבי אליעזר שגם
55 הצדדים הם מקום הילוך לרבים, ונחשבים כרשות הרבים גמורה.
56 אכל היקא דאיכא חיובי – אבל במקום שיש יתדות ליד הכתלים,
57 מי שמעת ליה – וכי גם באופן זה שמעת שרבי אליעזר אומר שצידי
58 רשות הרבים נחשבים לרשות הרבים, כלומר, הרי באופן זה בודאי

27 או להיפך, אף אם בינתיים נח החפץ על האיסקופה, לפי שמולול
 28 באיסורי שבת בכך שגורם הוצאה מרשות לרשות, וכן לפי שנראה
 29 לאנשים כאילו הוציא מרשות לרשות, ומתוך כך יבואו להכניס
 30 ולהוציא מרשות היחיד לרשות הרבים גם בלי הפסק מקום פטור.
 31 ומכל מקום **אם נמל** מהעומד ברשות זו **ונתן** לעומד ברשות השניה,
 32 **שלא שתן** ו-העומד ברשות הרבים, העומד ברשות היחיד, והעומד על
 33 האיסקופה **פטורים** מחטאת וממיתה, לפי שלא עברו על איסור
 34 תורה, שכן אין כאן העברה מרשות לרשות, שהרי נח באמצע במקום
 35 פטור.
 36 הברייתא מביאה את דברי רבי מאיר בדין איסקופה: **אחרים אומרים,**
 37 **איסקופה משמשות שתי רשויות,** כלומר, לפעמים היא רשות היחיד,
 38 ולפעמים רשות הרבים. כיצד, **בזמן שהפתח פתוח,** נחשבת **לפנים**
 39 הבית, והיא רשות היחיד, ובזמן **שהפתח נעול,** נחשבת **לחוץ** לבית,
 40 והיא כרשות הרבים.
 41 **ואם היתה איסקופה גבוהה עשרה טפחים ורחבה ארבעה, הרי זו**
 42 **רשות לעצמה,** כלומר, אף על פי שאיסקופה זו היא רשות היחיד
 43 גמורה, מכל מקום אסור להוציא ולהכניס מהבית לתוכה.
 44 הגמרא חוזרת לבאר את הברייתא: **אמר מר** – הובא לעיל בברייתא,
 45 שחריץ עמוק עשרה ורחב ארבעה, או גדר גבוה עשרה ורחב
 46 ארבעה, **זו היא רשות היחיד.** שואלת הגמרא: **למעוטי מאי** – מה
 47 בא התנא למעט באומרם **זו היא רשות היחיד,** משמעו רק זו ולא
 48 אחרת. משיבה הגמרא, **למעוטי הא דרבי יהודה** – למעט את דינו
 49 של רבי יהודה, **דתניא** בברייתא, **יתר על כן אמר רבי יהודה, מי**
 50 **שיש לו שני בתים בשני צדי רשות הרבים, זה מול זה, והוא רוצה**
 51 **לטלטל מבית אחד לשני דרך רשות הרבים שביניהם, עושה**

1 הברייתא מבארת דיני חצרות ומבואות: **הצרות של** בתים השייכים
 2 לאנשים **רבים,** כלומר, חצר הפתוחה לרשות הרבים, ובתים רבים
 3 פתוחים לחצר, ודיירי הבתים יוצאים דרך החצר לרשות הרבים, וכן
 4 **מבואות שאינן מפולשין** – שאינם פתוחים לרשות הרבים משני
 5 ראשיהם, אלא ראש אחד סתום, ופתוחים להם חצירות רבים, ובני
 6 החצירות יוצאים דרך המבואות לרשות הרבים, אם **עירבו** – נתערבו
 7 כל הבתים שבחצר על ידי **עירוב חצירות,** וכן כל החצירות
 8 הפתוחות למבוי על ידי **שיתוף מבואות,** **מותרין** להכניס ולהוציא
 9 מהבתים לחצר, וכן מהחצירות למבוי. ואם **לא עירבו** ביניהם,
 10 **אסורים** להוציא ולהכניס, לפי שהן רשויות שונות, שכן הבתים
 11 מיוחדים לבעליהם, והחצר משותפת לכולם, וכמו כן החצירות
 12 שבמבוי, כל חצר שייכת לדיירי אותה חצר, והמבוי משותף לכל בני
 13 המבוי, ואסרו חכמים להוציא מרשות לרשות כדי לעשות סייג
 14 לתורה ולהרחיק את האדם מן העבירה, שמא יבואו להוציא מרשות
 15 היחיד לרשות הרבים.
 16 הברייתא מפרשת דיני מקום פטור: **אדם עומד על האיסקופה** –
 17 מפתח הכניסה לבית הגבוה שלשה טפחים מן הקרקע, ואין בו ארבעה
 18 על ארבעה טפחים, ו**נומל** לכתחילה חפץ **מבעל הפתח** העומד
 19 ברשות היחיד ומניחו על האיסקופה, וכן **נותן לו** חפץ שהיה מונח על
 20 האיסקופה, אף על פי שנמצא שהנחתו היא ברשות היחיד. וכן **נומל**
 21 חפץ **מעני העומד** ברשות הרבים ומניחו על האיסקופה, וכן **נותן לו**
 22 חפץ שהיה מונח על האיסקופה וההנחה היא ברשות הרבים. ובכל
 23 אופנים אלה אין שום איסור, שלפי שהוא מקום פתוח מארבעה
 24 טפחים אין לו חשיבות, והוא בטל גם לרשות הרבים וגם לרשות
 25 היחיד. ו**בלבד** ו-ובתנאי **שלא ישול** **מבעל הפתח** ו**נותן לעני,** וכן לא
 26 **ישול מעני ונותן לבעל הפתח,** כלומר, מרשות היחיד לרשות הרבים

58 היא רשות הרבים, סרטיא, ופליטיא ומבואות המפולשיין,
 59 והמדבר. מתרצת הגמרא: אמר אביי, לא קשיא, פאן – בברייתא
 60 שמחשיבה מדבר כרשות הרבים, מדובר בזמן שישאר שריון
 61 במדבר כשיצאו ממצרים, שהיה אז המדבר מקום הילוך לרבים, אך
 62 פאן – בברייתא לעיל שאינה מחשיבה את המדבר כרשות הרבים,
 63 מדובר בזמן הזה, שאין המדבר מקום הילוך לרבים, שכן בזמן הזה
 64 אין הולכי מדברות מצויים.
 65 הגמרא ממשיכה לבאר את הברייתא: אמר מר – הובא לעיל
 66 בברייתא, אם הוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, ואם הכניס
 67 מרשות הרבים לרשות היחיד, אם פשוט, ואם פשוט
 68 בלי עדים והתראה, ענינו פרת, ואם בעדים והתראה, נסקל. מקשה
 69 הגמרא: מה שנינו 'פשוט חייב חטאת, פשוט – הלא פשוט הוא
 70 דין זה ומדוע הוצרך התנא לשנותו. כלומר, מאחר ששנה שרשות
 71 אחת היא רשות היחיד והרשות השניה היא רשות הרבים, היה די
 72 שיאמר שהמוציא מזה לזה חייב, וממילא נשמע מכך שבשוגג חייב
 73 חטאת, שכן הדבר ידוע שהמחלל שבת במזיד (בלא התראה) נענש
 74 בכרת, וכל שחייבים על זדונו כרת חייבים על שגגתו חטאת. מתרצת
 75 הגמרא: אכן אין חידוש ברישא שבשוגג חייב חטאת, אך הסיפא
 76 ש'פשוט ענינו פרת ונסקל' אצטריכא ליה – הוצרך התנא
 77 להשיענו, ללמדנו שיש חייב סקילה אף התרו בו, ואגב כך שנה גם
 78 את הרישא, אף שאין בה חידוש.
 79 מקשה הגמרא: הא נמי – אף דין זה שהעושה מלאכה בשבת במזיד
 80 חייב סקילה פשוט – פשוט הוא ולא הוצרך התנא להשיענו, שכן
 81 מפורש בתורה (במדבר טו לה-לו) בפרשת 'מקושש' שהמחלל שבת
 82 במזיד והתראה נסקל. מתרצת הגמרא: הא קא משמע לן – התנא
 83 משמיענו בכך, פדרב, דאמר רב, מצאתי מגלת סתרים – מגילה
 84 נסתרת פי – בבית מדרשו של רבי הויה, וכתוב בה, איסי בן יהודה
 85 אומר, אבות מלאכות של איסורי שבת ארבעים חסר אחת
 86 – שלשים ותשעה הם, ואינו חייב אלא אחת. ובפשוט הכוונה
 87 שאם עשה את כל מלאכות שבת בשגגה בהעלם אחר, כלומר שלא
 88 נודע לו בין כל מלאכה ומלאכה שחטא, חייב רק חטאת אחת בלבד.
 89 הגמרא מברר כוונת איסי בן יהודה. מקשה הגמרא: איני – האם כך
 90 אמר איסי שהעובר על כל אבות המלאכות חייב רק חטאת אחת,
 91 והתנן – והרי שנינו במשנה (למקמ עג), 'אבות מלאכות ארבעים חסר
 92 אחת, הזורע והחורש וכו'. והויה פה – ונשאנו ונתנו בדברי משנה
 93 זו, מנינא למה לי – מדוע הוצרך התנא לכתוב את מנין המלאכות
 94 שהוא ארבעים חסר אחת, הלא הוא שונה שם את כל אבות
 95 המלאכות, ואם כן די בכך שיאמר 'אבות מלאכות, החורש והזורע'
 96 וכו'. ואמר רבי יוחנן, שהתנא בא בכך להשיענו, שאם עשאו פולין
 97 – את כל מלאכות שבת בהעלם אחת, כלומר, שלא נודע לו בין אחת
 98 לאחת שחטא, בכל זאת חייב חטאת על כל אחת ואחת, לפי שכל
 99 אב מלאכה נחשב לעבירה בפני עצמה, ולכך כתב התנא 'ארבעים'
 100 חסר אחת, להודיענו כמה חטאות יוכל אדם להתחייב באיסורי שבת
 101 בהעלם אחד. והשמיענו בזה, שאינו יכול להתחייב יותר מכך על
 102 העלם אחד, לפי שאף אם יעשה גם האבות וגם תולדותיהם, אינו
 103 חייב חטאת על התולדה בפני עצמה, אלא על אב המלאכה בלבד,
 104 שכן העושה אב מלאכה עם תולדתה נחשב כעושה עבירה אחת
 105 כמה פעמים, ואינו חייב על שניהם אלא חטאת אחת. מכל מקום, הרי
 106 מבואר במשנה שאינו נפטר בחטאת אחת על כל אבות מלאכות
 107 שבת, וקשה, היאך אמר איסי שאינו חייב על כולם אלא חטאת אחת.
 108 מתרצת הגמרא: אכן לא אמר איסי שחייב רק חטאת אחת על כל
 109 אבות המלאכות, אלא אמר שכן אמר איסי, 'אינו חייב
 110 סקילה על אחת מהן, כלומר, מתוך שלשים ותשעה אבות מלאכות
 111 שנאסרו על שבת, ישנה מלאכה אחת שאין חייבים עליה סקילה, ולא
 112 פירש איסי איזו היא.
 113 מה שביארה הגמרא עד עתה את כוונת איסי בן יהודה, הוא כדי
 114 ליישב מדוע הוצרכה הברייתא לכתוב שהמוציא והמכניס במזיד

1 לְחַי אחד מְכַאן – בקצהו של אחד הבתים שמצד רשות הרבים מול
 2 הבית השני, וְלְחַי אחד מְכַאן – בקצה השני של אותו בית שמצד
 3 רשות הרבים, או עושה קִרְיָה מעל שני הבתים מְכַאן – מצדם האחד,
 4 וְקוֹרְה מְכַאן – מצדם השני, וְנוֹשָׂא וְנוֹתֵן – מטלטל) פְּאָמְצַע בין שני
 5 הבתים. והטעם, לפי שסובר רבי יהודה שכל מקום שיש לו שתי
 6 מחיצות הרי הוא רשות היחיד מן התורה, והרי יש כאן שתי מחיצות
 7 שהן מחיצת הבית שמצדו האחד של רשות הרבים, ומחיצת הבית
 8 השני שכנגדו. אך כדי שלא יבואו לטלטל גם ברשות הרבים,
 9 הצריכהו חכמים לעשות היכר בקצה הבתים על ידי או קורה.
 10 אָמְרוּ לוֹ חכמים לרבי יהודה, אִין מְעַרְבִין רְשׁוּת הַרְבִּים בְּכָה,
 11 כלומר, מקום שאין לו אלא שתי מחיצות הרי הוא רשות הרבים מן
 12 התורה, ואין לחי וקורה מועילים להחיר רשות הרבים של תורה.
 13 ולכך הוסיף התנא בברייתא לעיל ושנה 'זו היא רשות היחיד', כלומר
 14 רק מקום המוקף בארבע מחיצות כגון חריץ או גדר הרי הוא רשות
 15 היחיד. אך מקום שיש לו רק שתי מחיצות, אינו רשות היחיד.
 16 הגמרא מפרשת את הלשון 'זו היא רשות היחיד גמורה'. שואלת
 17 הגמרא: וְאָמְרוּ קָרוּ לִיה – מדוע הברייתא קוראת לזה 'רשות היחיד
 18 גְּמוּרָה'. משיבה הגמרא: מַהוּ דְתִימָא – שמא תהא סבור לומר) 'פי
 19 פְּלִיגֵי רְבִין עֲלֵיה דְרַבִּי יְהוּדָה – מה שנחלקו חכמים על רבי יהודה,
 20 ואמרו דמקום שיש לו שתי מחיצות לא הוּי – אינו נחשב) 'רשות
 21 הַיְחִיד ולכן אין מערבים אותו בלחי או קורה. הֵי מִיָּלֵי – דברים אלה
 22 אינם אלא לענין לְמַלְטָל בתוכו יותר מארבע אמות, שטלטול זה
 23 אסורו חכמים משום שדומה לרשות הרבים, אֲבָל לענין לְדוּק
 24 מרשות הרבים לתוכו, מוּדוּ לִיה – מודים חכמים לרבי יהודה שנחשב
 25 רשות היחיד והזורק חייב, לפי שהם מודים שמן התורה כל מקום
 26 שיש לו שתי מחיצות הרי הוא רשות היחיד. קָא מְשַׁמַּע לָן – לכך
 27 משמיענו התנא באומרו 'גמורה' שאינו כן, אלא 'זו היא רשות היחיד
 28 גמורה', כלומר רק מה שנגמר מנין מחיצותיה דדיינו שיש לו מחיצות
 29 גמורות מכל צד, כגון חריץ או גדר, הוא רשות היחיד, אבל מקום
 30 שלא נגמרו מחיצותיה, כגון באופן שעליו דיבר רבי יהודה שיש שם
 31 רק שתי מחיצות, אינה רשות היחיד כלל אפילו לחייב את הזורק
 32 מרשות הרבים לתוכו.
 33 הגמרא ממשיכה לבאר את הברייתא: אָמְר מַר – הובא לעיל
 34 בברייתא סרטיא ופליטיא ומבואות המפולשים לפליטיא, 'זו היא
 35 רְשׁוּת הַרְבִּים גמורה'. שואלת הגמרא, לְמַעֲנוֹי מֵאֵי – מה בא התנא
 36 למעט במה ששנה 'זו היא רשות הרבים', משמעו רק זו ולא אחרת.
 37 משיבה הגמרא: לְמַעֲנוֹי אֵידָף – למעט דין אחר דְרַבִּי יְהוּדָה, דְתִנֵּן
 38 – ששינו בעירובין (כג) בענין מה שהתירו חכמים לעשות ארבעה
 39 פסים סביבות בור שנמצא ברשות הרבים, ובכך יהיה המקום שבין
 40 הפסים רשות היחיד, ויהיה מותר למלאות מים מן הבור ולהניח על
 41 שפתו להשקות בההמות, רַבִּי יְהוּדָה אָמְר, אִם הֵיִתָּה דְרַבִּי רְשׁוּת
 42 הַרְבִּים מְפַסְקֵתָן – עוברת בין הפסים, וְסִלְקָנָה לְאֲדָרִין – יעביר את
 43 דרך הרבים אל מקום מרוץ לפסים, שאם לא כן, הרבים
 44 העוברים שם מבטלים את המחיצות, והחלל שביניהן אינו רשות
 45 היחיד. וְחֲכָמִים אָמְרִים, אִינוּ צְרִיף לסלקה, לפי שאין הילוך הרבים
 46 מבטל את המחיצות, ועדיין החלל נחשב רשות היחיד. ולכך התכוין
 47 התנא במה ששנה 'זו היא רשות הרבים', כלומר, אלו שנמנו הם
 48 רשות הרבים, אבל כשרבים עוברים בין הפסים אין זה רשות הרבים.
 49 הגמרא מבארת את הלשון 'זו היא רשות הרבים גמורה': שואלת
 50 הגמרא: וְאָמְרוּ קָרוּ לִיה – מדוע קרא התנא לזה – לסרטיא וכו')
 51 'רשות הרבים גְּמוּרָה'. משיבה הגמרא: אֵידָף דְתִנֵּן – אגב ששנה
 52 התנא ברישא 'זו היא רשות היחיד גְּמוּרָה', מהטעם שהתבאר לעיל,
 53 תִּנֵּן נָמִי – לכך שנה גם כן בסיפא 'זו היא רשות הרבים גְּמוּרָה', אף
 54 שאינו ממעט בזה דבר.
 55 הגמרא מבארת מדוע לא נמנה המדבר בכלל רשות הרבים. מקשה
 56 הגמרא: כשמנה התנא בברייתא את מיני רשות הרבים, וְלְחֻשׁוֹב נָמִי
 57 – שימנה גם כן מְדַבֵּר בכללם, דְהָא – (שהרין) תִּנֵּן בברייתא, אִיזו

1 ענוש כרת ונסקל', הלא פשוט הוא. הגמרא מסיימת את התירוץ.
 2 מסיימת הגמרא: **וְהָא קָא מְשַׁמַּע לָן** – וזה משמיענו התנא של
 3 הברייתא, **דְּהָא** – מלאכת הוצאה, **מִהֶנּוּ דִּלְאֵי מְסַפְּקֵן** – היא מאותן
 4 מלאכות שאין להסתפק בהן, אלא בודאי חייבים עליה סקילה במזיד.
 5 הגמרא דנה במה ששנינו בברייתא ש'בקעה' היא כרמלית: **אָמַר מֵר**
 6 **[הובא לעיל בברייתא], אָבֵל יָם, וּבְקַעָה** – מקום שיש בו שדות
 7 הרבה, **וְהָאִיסְמוּוֹנִית** – רחבה שלפני החנויות, ששם יושבים
 8 הסוחרים, **וְהַפְּרָמְלִית, אֵינָן לֹא פְּרָשׁוֹת הַיְחִיד וְלֹא פְּרָשׁוֹת הָרַבִּים.**
 9 מקשה הגמרא: **וְכִי בְּקַעָה אֵינּוּ נַחֲשֶׁבֶת לֹא פְּרָשׁוֹת הַיְחִיד וְלֹא**
 10 **פְּרָשׁוֹת הָרַבִּים, וְהָא תַנּוּן** – והרי שנינו (טהרות פ"ו מ"ז), **הַבְּקַעָה, פְּיִמּוֹת**
 11 **הַחֲפָה** שאין בה זרעים, **רְשׁוֹת הַיְחִיד** היא **לְשַׁבֵּת**, לפי שאינה עשויה
 12 להילוך הרבים, שכן אינו מצוי שיסתלקו הולכי דרכים מן השביל
 13 וילכו בשדה. **וְרְשׁוֹת הָרַבִּים** היא **לְטוּמְאָה**, כלומר לענין ספק
 14 טומאה, שנתקבלה ההלכה שספק טומאה ברשות היחיד טמא
 15 וברשות הרבים טהור, הרי דין הבקעה כרשות הרבים וספיקה טהור.

16 והטעם, לפי שאינו נקרא רשות היחיד לענין טומאה אלא מקום
 17 הראוי להסתתר בני אדם בתוכו. ובקעה בימות החמה אינה מקום
 18 הראוי לסתירה, שהרי יש בני אדם שנכנסים לתוכה. **וּפְיִמּוֹת**
 19 **הַנְּשָׁמִים** שהבקעה זרועה, ואין בני אדם נכנסים לתוכה כדי לא
 20 לקלקל את הזרעים, הרי היא **רְשׁוֹת הַיְחִיד לְפָאן וּלְפָאן** – בין לשבת
 21 ובין לטומאה, מפני שאין אדם נכנס לשם והיא מקום סתר, וספק
 22 טומאה ברשות היחיד טמא. אם כן, מבואר במשנה זו, שלענין שבת
 23 נחשבת הבקעה כרשות היחיד, ומדוע שנינו בברייתא שהבקעה היא
 24 כרמלית.
 25 מתרצת הגמרא: **אָמַר עוּלָא, לְעוּלָם הַבְּקַעָה פְּרָמְלִית הוּיָא** **[היא]**
 26 **לענין שבת, והזורק מרשות הרבים לתוכה, פטור, וְאִמְאֵי קָרִי**
 27 **[ומדוע קרא] לָהּ** התנא בטהרות **רְשׁוֹת הַיְחִיד, לְפִי שְׂאִינָה רְשׁוֹת**
 28 **הָרַבִּים.**
 29 הגמרא מביאה תירוץ נוסף: **רַב אֲשִׁי אָמַר,**